

Ole Anders er sámbóndi. Hann byrjaði at gera til reiðar bálið, og hongdi grýtur við eplum og reinsdjórakjøti yvir eldin

Leiðin gekk til Alta (1): ferðafrásøgn(fyrri partur)

Í vrá á villini vetrarvíddum

Hósdagin 10. desember savnaðist eitt lið av innbodnum norðurlenskum tíðindafólkum á nýggja flogvøllinum við Oslo í Noreg, Gardermoen. Og kósín lá norðureftir til Norðurnoreg, til Alta kommunu í Finnmarkini. Nordisk Journalistcenter í Århus og Nordisk Informationkontor í Alta skipaðu fyri. Á skránni stóð m.a. gisting í sámatjaldi og scootaraferð. Náttin í tjaldinum gekk við góðum reinsdjórakjøti til matna og eitt sindur av svøvni. Hóast nógva roykin frá bálinum í miðum tjaldinum, so má sigast, at túrurin og náttin gingu „sámiliga“ fyri seg

ORD OG MYNDIR:
DAGFINN OLSEN

Umboðandi Tíðindablaðið
Sosialin og Útvarp Føroya

sessaðust vit báðir føroysku
luttakararnir í Kastrup í
flogfarinum til Oslo.

Men eydnan gongur ofta
egnar leiðir og leiðirnar eru
nógvar í Kastrup. Vit vórðu

nakað seinkað og komu ikki
uppfrá, tí beint áðrenn frá-
ferð legði flogtøknin til
merkis, at næsahjólíð var
brotið. Hetta seinkaði okk-
um og kom illa við, tí bert

ein tíma høvdu vit í Oslo at
finna flogfarið til Alta.

Vit komu tó avstað at
enda. Komin til Oslo høvdu
vit eitt korter at skifta flog-
far. Men við góðari hjálp frá

fryntligu starvsfólkunum,
vunnu vit upp flogfarið í
síðstu løtu. Vit vóru á vegis
til Alta í Finnmarkini.

Alta
Soleiðis at flúgva Noreg frá
enda í annan tekur meira
enn tveir tímar. Á vegnum
skuldu vit millumlenda í
Tromsø, men heldur harð-
liga gekk fyri seg, sum flog-
skiparin eisini ávaraði um.

Eftir landingina kallaði
hann landingina fyri „usæd-
vanlig ubehagelig“.

Tá vit komu til Alta um tvey
tíðina var myrkt.

Í flogfarinum úr Oslo
mundu vit vera flest allir
luttakarar, uttan lokalu
norðmenninir. Men vit
kendust ikki enn. Í bussi
koyrdu vit, sum vóru við
flogfarinum, til eina innan-
dura fótbóltsheili, ið Tór-
valla fyrirsprákarar óivað
áttu at sæð. Orsøkin til heili-
na er óivað, at tað ofta er
myrkt og nærur altíð sera
kalt, so illa fæst verið

uttandura.

Í kantunini fingu vit kaffi,
ið har á staðnum verður
mett sera týðningarmikið.
Liðið var nú savnað, og
hvør einstakur segði hvør
hann var. Vit skuldu nú
beina leið út í Finnmarkina
á scootara, fyri at leggja nátt
í sámatjaldi. Leiðarin, sámi
og leiðari í norsku „heima-
verjuni“, greiddi nú frá
ymsum praktiskum, vit
fingu kavaklæðir og boð um
at leggja alt eftir okkum,
sum vit á nakran hátt kundu
vera fyriuttan. So tað bleiv
ikki til so nógva annað enn
myndatólið, ið gjørdist
darvandi viðfari.

Sami Travel skipaði fyri
ferðini og útgjórði okkum
væl. Væl ballaði í stívlum,
vøttum, brillum, draktum
og skinnhúgvum vóru vit
ferðabúgvín.

Leiðin gekk síðani við
bussi eitt petti av leiðini út
í Finnmarkina, til eina so-
nevnda fjallastovu, har ábit
var at fáa: te, kaffi og smurt
breyð.

Síðani byrjaði ferðin av
álvara. Kuldin var ikki so
øgiligur, mundi liggja um
10 stig minus. Úti í myrkri-
num bíðaði kavascotarin,
ið vit tvey og tvey skuldu
ferðast á. Eg sjálvur og út-

Kuldin var ikki so
øgiligur, mundi liggja um
10 stig minus. Úti í myrkri-
num bíðaði
kavascotarin, ið vit tvey
og tvey skuldu ferðast á

